

Arrest

nr. 59 210 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 7 maart 2009 huwt verzoekster te Luik met dhr. W.B. (...), van Belgische nationaliteit.

Op 9 maart 2009 dient verzoekster een aanvraag gezinshereniging in als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenoot van Belgische nationaliteit.

Op 24 augustus 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 10 augustus 2014.

Op 16 maart 2010 worden verzoekster en haar echtgenoot door de politie van Hasselt ondervraagd, waarna er een proces-verbaal wordt opgemaakt naar aanleiding van een vermoeden van schijnhuwelijk. Dit proces-verbaal wordt afgesloten op 21 april 2010.

Op 13 april 2010 dient verzoekster een klacht in tegen haar echtgenoot bij de politie van Hasselt, wegens het toebrengen van slagen en verwondingen. Hierover werd ook een medisch attest opgesteld op 12 april 2010.

Op 30 augustus 2010 wordt een negatief samenwoonstverslag opgesteld waarbij de echtgenoot van verzoekster verklaart dat zij de echtelijke woning op 3 maart 2010 heeft verlaten en dat er sprake is van een schijnhuwelijk.

Op 8 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt op 1 december 2010 aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt:

“In uitvoering van artikel 54 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.O.S. (...), geboren te N. (...) op 22.11.1981, van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing : Art 42 quater §1,4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten. Uit het relatieverlag d.d. 30.08.2010 blijkt dat betrokkene vertrokken is met onbekende bestemming sedert maart 2010. De echtgenoot heeft reeds een klacht ingediend bij het parket wegens een schijnhuwelijk. Van betrokkene bevinden er zich geen voorwerpen meer in het huis. Er is geen relatie meer tussen betrokkene en de echtgenoot. “

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), alsook van de artikelen 42quater, § 1, 4° en 42quater, § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder afgekort: de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“M.b.t. de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St 30 september 1960, Janssens, nr. 8094, R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering- gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De afgevaardigde van de Staatssecretaris van migratie en asielbeleid maakt ten onrechte toepassing van artikel Art. 42 quater par. 1,4° van de Wet van 15.12.1980.

De tekst van artikel 42 quater van de Wet van 15.12.1980 wordt hierna weergegeven:

Art. 42quater. <ingevoegd bij W 2007-04-25/49, art. 28; Inwerkingtreding: 01-06-2008>

§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Verzoekster laat gelden dat zij de facto toegelaten is tot een verblijf in het Rijk gelet op het feit dat zij gehuwd is met dhr (...), geboren op 06.01.1959, van Belgische nationaliteit;

Verzoekster verwijst naar een verhoor van 13 april 2010, bijlage aan PV nr. HA.43.11.005544/2010, waarbij zijzelf verhoord werd.

Verzoekster heeft klacht neergelegd wegens geweld van haar echtgenoot, met name slagen.

"Ik kan u zeggen dat ik in het verleden al enkele keren een slag van hem heb gekregen als we eens ruzie hadden. Ik kan U zeggen dat het op 11.04.2010 wederom tot ruzie is gekomen en dat hij me toen met vlakke hand heeft geslagen in mijn gezicht en me met mijn keel genomen heeft en tegen de muur gesmeten. Ik heb hiervan een medisch attest."

Verzoekster verwijst naar art. 42 quater par. 4, 4° van de wet van 15.12.1980 – schrijnende situatie – familielid van een burger van de unie is tijdens het huwelijk slachtoffer geweest van huiselijk geweld.

Het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval is niet van toepassing indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verzoekster bewijst aan de hand van een medisch verslag dat zij het slachtoffer is geworden van huiselijk geweld. De relatie tussen haarzelf en haar echtgenoot is beëindigd door toedoen van haar echtgenoot, niet door haarzelf.

Dit gegeven was reeds bekend aan de politiediensten op 13 april 2010 (verhoor verzoekster).

Blijkbaar heeft de afgevaardigde van de Staatssecretaris van migratie en asielbeleid dit gegeven miskend bij het nemen van de bestreden beslissing op 08.09.2010.

Aldus is de bestreden beslissing genomen met miskenning van de Wet, derhalve foutief gemotiveerd.

De afgevaardigde van de Staatssecretaris van migratie en asielbeleid had in casu toepassing dienen te maken van artikel 42 quater par. 4, 4° van de wet van 15.12.1980.

Verzoekster laat gelden dat zij vast werk in dienstverband heeft als schoonmaakster in het (...) ziekenhuis te Hasselt (zie loonbrief oktober 2010). (Verzoekster zal bijkomende loonbrieven bijbrengen in de loop van de procedure voor de RVV.)

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden,

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 42 quater par. 1, 4° en 42 quater par. 4, 4° van de wet van 15.12.1980;"

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekster meent in een enig middel dat er sprake is van machtsoverschrijding nu de beslissing niet gesteund werd op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven en stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht en van de artikelen 42quater § 1, 4° en 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat er sprake is van een schrijnende situatie waardoor zij valt onder het toepassingsgebied van artikel 42quater § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet en het verblijfsrecht niet beëindigd kon worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

Een uitzondering op de beëindiging van het verblijfsrecht wordt voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

§4. onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien: (...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.(...)"

Uit verzoeksters betoog blijkt dat ze de vaststelling in de bestreden beslissing, namelijk dat er geen sprake meer is van een relatie tussen haar en de echtgenoot, wat blijkt uit het relatieverslag van 30 augustus 2010 en uit een door de echtgenoot ingediende klacht bij het parket wegens een schijnhuwelijk, niet betwist.

Verzoekster betoogt dat haar verblijfsrecht niet beëindigd mocht worden aangezien zij meent te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Om in aanmerking te komen voor het hierboven vermelde geval waarin het verblijfsrecht niet wordt beëindigd, is vereist dat verwerende partij op het ogenblik van het beëindigen van de gezamenlijke vestiging over indicaties beschikt dat de houder van het verblijfsrecht onder de beschreven situatie in artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet valt.

Uit het administratieve dossier is gebleken dat verzoekster en haar echtgenoot de heer W.(...) door de politie van Hasselt werden uitgenodigd op 16 maart 2010, waarna er een proces verbaal werd opgemaakt naar aanleiding van een vermoeden van schijnhuwelijk. Het dossier werd afgesloten d.d. 21 april 2010. Uit het proces-verbaal is gebleken dat verzoekster, vóór het afsluiten van het dossier en nadat ze werd uitgenodigd door de politie voor een verhoor aangaande een schijnhuwelijk, op 13 april 2010 een klacht heeft neergelegd tegen haar echtgenoot, de heer W.B.(...). Dit is de klacht (PV HA.43.L1.005544/2010) waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift. Echter de klacht met betrekking tot het huiselijk geweld werd door de politie in twijfel getrokken en eveneens in verband gebracht met het schijnhuwelijk.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stellen te begrijpen op weke juridische en feitelijke gegeven de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 42quater § 1, 4° van de Wet van 15 december 1980 genomen en er werd uiteengezet waarom er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St. arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is ongegrond.”

In haar repliekmemoirie dupliceert verzoekster als volgt:

“Dat de vernietiging van voornoemde beslissing wordt gevraagd wegens machtsoverschrijding, wegens niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en wegens foutieve en onvoldoende motivering van de beslissing.

Verzoekster hernemen in het bijzonder de middelen m.b.t. de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St. 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De afgevaardigde van de Staatssecretaris van migratie en asielbeleid maakt ten onrechte toepassing van artikel Art. 42 quater par. 1,4° van de Wet van 15.12.1980.

Verzoekster laat gelden dat zij de facto toegelaten is tot een verblijf in het Rijk gelet op het feit dat zij gehuwd is met dhr (...), geboren op 06.01.1959, van Belgische nationaliteit;

Verzoekster verwijst naar een verhoor van 13 april 2010, bijlage aan PV nr. HA.43.11.005544/2010, waarbij zijzelf verhoord werd.

Verzoekster heeft klacht neergelegd wegens geweld van haar echtgenoot, met name slagen.

“Ik kan u zeggen dat ik in het verleden al enkele keren een slag van hem heb gekregen als we eens ruzie hadden. Ik kan U zeggen dat het op 11.04.2010 wederom tot ruzie is gekomen en dat hij me toen met vlakke hand heeft geslagen in mijn gezicht en me met mijn keel genomen heeft en tegen de muur gesmeten. Ik heb hiervan een medisch attest.”

Verzoekster verwijst naar art. 42 quater par. 4,4° van de wet van 15.12.1980 — schrijnende situatie — familielid van een burger van de unie is tijdens het huwelijk slachtoffer geweest van huiselijk geweld.

Het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval is niet van toepassing indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verzoekster bewijst aan de hand van een medisch verslag dat zij het slachtoffer is geworden van huiselijk geweld. De relatie tussen haarzelf en haar echtgenoot is beëindigd door toedoen van haar echtgenoot, niet door haarzelf.

Dit gegeven was reeds bekend aan de politiediensten op 13 april 2010 (verhoor verzoekster).

Blijkbaar heeft de afgevaardigde van de Staatssecretaris van migratie en asielbeleid dit gegeven miskend bij het nemen van de bestreden beslissing op 08.09.2010.

De afgevaardigde van de Staatssecretaris van migratie en asielbeleid stelt nu dat de klacht m.b.t. huiselijk geweld door de politie wordt in twijfel getrokken en eveneens in verband wordt gebracht met het schijnhuwelijk.

Evenwel worden hiervan geen stukken bijgebracht, het standpunt van de procureur des Konings is in deze niet gekend, evenmin is geweten welk gevolg het parket heeft gegeven aan de verschillende PV 's in dit dossier. Er is in deze nog niet gedagvaard wegens schijnhuwelijk.

De vaststellingen blijven wat ze zijn. Verzoekster verwijst naar het medisch attest dat de klacht wegens huiselijk geweld ondersteunt.

Aldus is de bestreden beslissing genomen met miskenning van de Wet, derhalve foutief gemotiveerd.

De afgevaardigde van de Staatssecretaris van migratie en asielbeleid had in casu toepassing dienen te maken van artikel 42 quater par. 4,4° van de wet van 15.12.1980.

Verzoekster laat gelden dat zij vast werk in dienstverband heeft als schoonmaakster in het (...) ziekenhuis te Hasselt (zie loonbrief oktober 2010). (Verzoekster zal bijkomende loonbrieven bijbrengen in de loop van de procedure voor de RVV.)

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 42 quater par. 1,4° en 42 quater par. 4,4° van de wet van 15.12.1980;"

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071, RvS 19 maart 2004, nr. 129 466, RvS 21 juni 2004, nr. 132 710, RvS 24 februari 2005, nr. 141 180). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er geen relatie meer bestaat tussen verzoekster en haar echtgenoot die reeds een klacht heeft ingediend bij het parket wegens een schijnhuwelijk. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster bespreekt bovendien de inhoud van de motivering van de

bestreden beslissing in haar verzoekschrift waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Het normdoel blijkt aldus bereikt te zijn.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat een einde werd gesteld aan het verblijf met toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Art. 42quater § 1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatieveverslag d.d. 30.08.2010 blijkt dat betrokkene vertrokken is met onbekende bestemming sedert maart 2010. De echtgenoot heeft reeds een klacht ingediend bij het parket wegens een schijnhuwelijk. Van betrokkene bevinden er zich geen voorwerpen meer in het huis. Er is geen relatie meer tussen betrokkene en de echtgenoot.”

De Raad stelt vast dat de stukken van het administratief dossier de motivering van de bestreden beslissing bevestigen. Op 24 augustus 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 30 augustus 2010 wordt echter een relatieveverslag opgesteld waaruit blijkt dat er geen voorwerpen van verzoekster meer aanwezig zijn in de echtelijke woning en waarbij de echtgenoot van verzoekster verklaart dat zij sinds 3 maart 2010 de echtelijke woning heeft verlaten en dat er sprake is van een schijnhuwelijk.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name het niet bestaan van een gezamenlijke vestiging, wordt door verzoekster ook niet betwist nu zij zelf in haar inleidend verzoekschrift verklaart dat de relatie tussen haarzelf en haar echtgenoot is beëindigd. Het bestuur diende, om toepassing te kunnen maken van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, niet te verifiëren wie schuldig was aan de beëindiging van een gezamenlijke vestiging.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, wat ook door verzoekster wordt bevestigd in haar verzoekschrift. Toch meent verzoekster aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht omdat artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet voorziet dat bijzonder schrijnende situaties kunnen rechtvaardigen dat er toch geen einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de vreemdeling die niet meer samen gevestigd is met de partner. Verzoekster voert hieromtrent aan slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld en in haar eigen onderhoud te kunnen voorzien.

Uit het administratief dossier blijkt dat het parket van de procureur des Konings op 12 augustus 2010 een brief aan de verwerende partij toestuurt waarbij de situatie van verzoekster en haar echtgenoot wordt toegelicht. Zo wordt verduidelijkt dat er op 16 maart 2010 een politieverslag werd opgesteld waaruit gebleken is dat er geen samenwoning bestond tussen de echtgenoten en dit om reden dat zij het religieuze huwelijk wensen af te wachten. Tevens wordt gemeld dat verzoekster korte tijd later een klacht heeft neergelegd tegen haar echtgenoot wegens geweldpleging, meer bepaald slagen en verwondingen. Volgens het parket heeft de echtgenoot van verzoekster op dat ogenblik ingezien dat hij door zijn echtgenote werd gebruikt teneinde een verblijfsrecht te verkrijgen. Het parket deelt mee dat ze voorziet een procedure wegens schijnhuwelijk op te starten. De verwerende partij had aldus kennis van een indicatie van mogelijk huiselijk geweld. Uit het administratief dossier blijkt verder dat op 16 augustus 2010 een schrijven werd gericht aan de burgemeester van de stad Hasselt om verzoekster te vragen binnen de drie maanden na ontvangst van dit schrijven documenten voor te leggen die het bewijs kunnen vormen van huishoudelijk geweld (processen-verbaal, medische attesten, opvang in een vluchthuis, ...) en dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering beschikt.

De bestreden beslissing van 8 september 2010 tot beëindiging van verblijf werd echter genomen alvorens de resultaten van dit voormeld schrijven af te wachten en lijkt echter enkel gebaseerd te zijn op het negatief samenwoningverslag van 30 augustus 2010 waarbij de echtgenoot van verzoekster verklaart dat zijn echtgenote de echtelijke woning heeft verlaten op 3 maart 2010 en dat er sprake is van een schijnhuwelijk. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze melding gemaakt van enig onderzoek omtrent de mogelijkheid dat verzoekster haar verblijfsrecht zou kunnen behouden op basis van het voldoen aan de voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet, noch werd verwezen naar enig onderzoek hieromtrent.

Aldus is er sprake van een schending van de motiveringsplicht.

De argumentatie van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen is een *a posteriori* motivering welke niet terug te vinden is in de bestreden beslissing en de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing niet kan rechtzetten.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2010 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU